

„Sarina Bowen eddigi
legszexibb hőse!”

– *Elle Kennedy,*
bestsellerszerző

LOVERBOY

a sármőr

SARINA BOWEN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

S A R I N A B O W E N

LOVERBOY

a s á r m ő r

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

GUNNAR

– Elnézést, uram. Azért jöttem, hogy elvigyem.

Hunyorogva nézek a szőke fiúra, aki odajött hozzám a poggyászkiadó szalagnál. Olyan táblát tart a kezében, amelyet a sofőrök használnak arra, hogy az utasaik megtalálják őket. A táblán azonban a nevem helyett egy álkulcs látható.

Ez a vállalat logója. És a személyazonosságát tovább bizonyítandó, a fiú elhúzza a V nyakú pólóját, hogy megmutassa, ugyanaz a kulcs van a bőrre tetoválva.

Nekem is van egy ilyen tetoválásom. Valójában én voltam a második, aki magára varratta a csapat logóját – csak néhány perccel azután, hogy Max Bayer, a főiskolai szobatársam és jelenlegi főnököm is elkészült az övével.

Ennek ellenére nem szállnék be senki autójába, amíg nem győződtem meg arról, hogy a helyzet nem gyanús. Az elmúlt négy évben a nyugati parti irodánkat vezettem, így jó néhány New York-i ügynökkel még soha nem találkoztam.

De amikor ránézek az órámra, megpillantom Max üzenetét: Küldtem egy srácot, hogy felvegye azt a morgós seggedet. Duffnak hívják. Szívesen.

– Hogy hívnak, kölyök? – mordulok fel.

– Duffnak, uram – válaszolja, és elveszi tőlem a bőrröndömet. – Indulhatunk?

– Kösz, Duff. Mi a specialitásod? – kérdezem, mert a vállalatnál mindenki specializálódott valamire.

– A precíziós vezetés és a nagy sebességű műveletek.

– Szép – válaszolom, majd elindulunk az ajtók felé. – Talán elvihetnél egy kis driftelésre a pályán, mielőtt visszamegyek San Josého.

– Örölnék neki – válaszolja, miközben megtartja nekem az ajtót. – Hogy utazott?

– Minden rendben volt. Az első osztályon tűrhető a repülés.

Bár nem tudom, hogy pontosan miért is vagyok itt. Max egy rövid távú megbízás miatt hívott New Yorkba, de nem említett részleteket. Csak annyit mondott: *ezt neked kell csinálnod*.

Én is ugyanannyira szeretem a terepmunkát, mint bárki más. Élesen tartja az elmémet. De zavar, hogy Max nem mondott részleteket. Most meg ideküld értem egy szolgálékú, nagyra nőtt gyereket, hogy cipelje a csomagomat meg furikázzon? Erre az egészre csak egy logikus válasz van.

Ez a küldetés borzalmas lesz.

– Itt parkolok – szól Duff, miközben egy csillogó szedán felé húzza a bőrröndömet. – Helyezze magát kényelembe. Ha éhes lenne, hoztam húsgos szendvicset meg frissen facsart narancslevet a Wichcraftból.

Megdermedek, amikor megfogom az autó kilincsét.

– A kedvenc szendvicsemet hoztad nekem?

– Igen, uram.

– Te jóisten!

– Valami baj van? – néz rám riadtan a kölyök.

– Természetesen. *Ismered* Maxet, ugye?

– Persze hogy ismerem.

– Jól van. Szóval vette a fáradságot arra, hogy elküldjön téged beszerezni a kedvenc szendvicsemet meg innivalómat? Ezt mindenkivel eljátssza, akire rá akar bízni valami küldetést?

– Ööö, én még eléggé új vagyok itt – válaszolja Duff óvatosan.

– A válasz: nem. Nem csinálja ezt. Pontosan milyen csapdába fogok most belesétálni, kedves Duff?

A fiú beül az autóba, aztán felém nyújtja a szendvices szatyrot, anélkül, hogy a szemembe nézne.

Becsatolom a biztonsági övet, és amint elindítja az autót, egyből megszólal a rádió. Az első dolog, amit meghallok, az a polgármester beképzelt dumája egy sajtótájékoztató közben. *Nagyszerű*. Kikapcsolom a rádiót, mire az autó elcsendesül. Belenézek a szatyorba.

Annak ellenére, hogy gyanakszom, nem hagyom, hogy kárba menjen egy tökéletes szendvics, ezért beleharapok, amikor odaérünk a Triboro hídhöz.

– Istenem, ez nagyon finom. Tudod, hogy mi az?

– A szendvics? – kérdezi Duff, de a szemét nem veszi le az útról.

– Nem, a küldetés.

Úgy tűnik, a srác kényelmetlenül érzi magát.

– Nem beszélhetek róla.

– Jaj, ugyan már, kölyök. Azt akarod, hogy teljesen tudatlanul sétáljak be oda? Mondd el, mivel állok szemben!

– Meg kellett ígérnem, hogy nem mondom el. Ugye nem akarja, hogy kirúgjanak? Diákhitelem van.

– Hát hogyne – morgom. – Nagyon ajánlom, hogy ne kelljen csatornában kúsznom. Egyszer csináltam ilyen *A remény rabjai*-s dolgot Max-nek, de soha többet.

Duff láthatóan megborzong.

– Semmi ilyenről nincs szó.

– Szükségem lesz bűvárruhára? Vagy vegyvédelmi szerelésre?

– Nem! De ez volt az utolsó kérdés, amire válaszoltam.

Emiatt némi aggodalmat érzek, miközben elérjük az FDR utat.

– Ez a narancslé elképesztően finom. De ha azt mondod, hogy Max maga préselte a narancsokat, akkor ki kell ugranom menet közben, hogy megmeneküljek.

Duff hangosan felnevet.

– Ne csatolja ki a biztonsági övet. A narancslé bolti. Semmi oka nincs az aggodalomra. Nagyon kellemes lesz a megbízás.

– Hát persze – morgom. Miért ragaszkodna Max ahhoz, hogy New Yorkba repüljek egy kellemes küldetés miatt? Mintha nem lennék eléggé elfoglalva Kaliforniában mindkettőnk meggazdagításával. Ráadásul tudja, hogy utálok New Yorkot. – Nagyon ajánlom, hogy ne hazudj, kölyök. Tudod, hogy én mire vagyok specializálódva?

– Nem.

– Információszerzésre.

– Komolyan?

– Te tényleg új vagy. Csak szívatlak. A titkos műveletekre és a megfigyelő berendezésekre specializálódtam. De attól még ne akarj ujjat húzni velem. Meg tudnám buherálni úgy a vécépapír-gurigádat, hogy a Times Square hangsbemondói a fingásodtól dübörögnének.

A fiú újra felnevet.

– Rendben, megértettem.

– Egyébként hogy van Max? Már jó pár hónapja nem találkoztam vele.

– Eléggé aktív – vágja rá egyből.

Hát ez nem sokat mond nekem, mert Max mindig nagyon aktív.

– És milyen a hangulat az irodában?

A srác elhalkul egy pillanatra.

– A dédnagyapám történeteket mesélt nekem arról, hogy milyen volt Anglia a második világháborúban. Pont olyan a hangulat bent. Mindenki meghúzza magát, és próbálunk túlélni, mert kevés az alkalmazott. Be kell osztanunk a szabadidőnket.

– Értem.

Nem rossz analógia. A vállalat bizonyos tekintetben háborúban áll. Az összes high-tech-ügyfelünk egy közös, láthatatlan ellenséggel harcol. Gyanús techcégek próbálnak beszivárogni a Szilícium-völgybe egy ideje.

Max pedig próbálja megakadályozni őket az ügyfeleink és a civilizációnk nevében.

– Ennek ellenére a hangulat elég jó – teszi hozzá Duff. – Mert csúcsmódban vagyunk, és az ügyfeleink örülnek, hogy nekik dolgozunk. Tudja, ez nem egy hálátlan munka.

– Tudom, kölyök. Teljesen tisztában vagyok vele.

Tizenöt perccel később átadom a jogosítványomat a vállalat recepciójának. A fiatal nő szemügre veszi a kártyát.

– Üdvözljük újra a New York-i irodában, Mr. Scott! A biztonsági engedélye még mindig aktív annak ellenére, hogy egy ideje nem járt itt.

– Hét hónapja – motyogom. Utálom New Yorkot. Túlságosan emlékeztet arra, amikor fiatal kis hülyegyerek voltam. Ezért nem jövök ide túl gyakran.

– Max a lakásában várja önt.

– Ahol senki nem hallja, ha kiabálok? Nagyszerű.

A nő és Duff együtt nevetnek, pedig nem teljesen viccnek szántam. Rárok a tenyeremet a beléptetőkapu érzékelőjére, így eljutok a liftekhez, ahol egy újabb panel megérintésével hívom a liftet, ami majd felvisz Max penthouse-szinten lévő lakásába.

– Köszí a kaját meg a narancslevet, Duff – szólok vissza, miközben belépek a liftbe.

– Bármikor.

A lift zajtalanul elindul Max Bayer privát lakórésze felé. Az apja sok évvel ezelőtt alapította a vállalatot, amely akkor egy átlagos biztonsági céggént működött. Időközben Max és én lediplomáztunk a Columbián, és elköltöztünk Washington D.C.-be, hogy együtt a legjobb hírszerzőkké váljunk.

A dolog működött is. Többnyire. De pár év múlva, különböző okokból ugyan, de mind a ketten ki akartunk szállni. Max azért lépett ki, mert

az egyik általa vezetett művet balul sült el. Életekbe került, beleértve egy számára fontos ember életét is. Borzasztó büntudata volt. Nem mintha beszélne róla bármikor is. Max olyan, mint egy pánccs szekrény.

De miután elment, a hely már nem volt ugyanolyan. Elegendő lett abból, hogy olyan hivatal miatt veszélyeztetem az életemet, ami szemmel láthatóan nem törődik velem. Semmi sem tud jobban kiábrándítani egy férfit, mint a gyanús, kormányzati titkok őrzése.

– Legyél a társam! – mondta akkor Max. – Újra fogom definiálni a személyi biztonságot az internet korának megfelelően.

Nagyon magasztos kijelentés volt, de Max már csak ilyen. Ráadásul eléggé különleges módon tudja előadni az ilyen magasztos kijelentéseit, és habár feleannyira sem vagyok zseni, mint ő, én voltam azon három ember egyike, akikben valóban megbízott. Úgyhogy New York ellenére is könnyű volt meghozni a döntést.

Most pedig, miközben belépek Max lenyűgöző búvóhelyére, nem tudok nem eltűnődni azon, hogy vajon mibe keveredtem. Az asztalon egy dekanáló áll, benne single malt whiskey. Nekem is kirakott egy poharat, benne egy hatalmas jégkockával – azzal a fajtával, amelyik lassan olvad, megőrizve a százdolláros feles zamatát.

– Mit ünneplünk? – kérdezem. – Köszí a fuvart meg a szendvicset. De azért el tudod képzelni, mennyire gyanakszom.

Körbenézek a hatalmas helyiségben, és próbálom észrevenni, hol van.

A szemem egy Maxéra emlékeztető lábon akad meg. Csak ennyit látok belőle. Egy kárpitozott széken áll, amely valószínűleg egy kisebb ország éves GDP-jével azonos értékű. Testének többi része egy nagy légkondicionáló egységben van, amely az átalakított gyárépület régi téglafalán keresztül lett beszerelve.

– Egy pillanat – szól ki.

Várok.

Egy kis puffanást hallok. Mintha egy .22-es kaliberű sült volna el. Valaki más társaságában ez aggodalomra adna okot. De Max egy pillanat múlva

nyugodtan leszáll a székről, leveszi a fejéről a fülhallgatót, és elkezd szét-szedni a kezében lévő Ruger puskát, majd visszarakja a dobozába.

– Hello, Gunn! Örülök, hogy látlak.

– Mit csináltál azzal? Galambokat löttél?

– Nem, nincs bajom a galambokkal. Azzal viszont van, hogy New York City úgy döntött, megfigyelőkamerákat szerelnek fel a házam sarkára. Nem tesz jót az üzletnek.

– Ezért te egyszerűen... – Az ujjaimmal puskát formálok, és lövést imitálok.

– Nagyon hatékony – feleli, majd visszaviszi a fegyvert egy falra szerelt széfhez, és elzárja.

– Szerinted nem fognak elkapni?

– Neeem. A puskatus túl kicsi ahhoz, hogy látszódjon a légkondi rácsában. Leellenőriztem korábban egy drónnal.

Hát persze hogy így tett.

– Örülök, hogy látlak, haver. Igyunk egy whiskey-t.

– Mibe fog az nekem kerülni? Ideges leszek, amikor a kedvemre akarsz tenni.

Összevonja a szemöldökét.

– Hogy érted?

– Az öcsédet, Ericet elhívtad tacózni, aztán elküldted Hawaiira. Utána lett egy gyereke, és most az esküvőjére készülődik.

Max megvakarja az állát.

– Nem fogunk tacót enni. Nincs mitől tartanod – mondja, majd felemeli a dekantálót, és leveszi a tetejét. – A neked szánt munka olyan kellemes lesz, mint egy sültíz. Valójában szó szerint lesznek sütik a munka során.

– Hmm – hümmögök, mert ez tényleg jobban hangzik, mint a szennyvízcsatornában kúszás. De túl éles eszű vagyok ahhoz, hogy megkönnyebüljek. – Térj a lényegre!

– Először hadd meséljek néhány fejleményről. Xian Smith New Yorkban van.

– Érdekes.

Egy ideje próbáljuk bebizonyítani, hogy Smith Ázsiában kompromittált processzorokat gyárt, hogy azokat amerikai eszközökbe szereltesse. Nem könnyű élen járni a kiberbiztonsági harcban. Max egyike azoknak az iparági vezetőeknek, akik felismerték, hogy a hardver a kiberbűnözés új színtere. A hálózatok meghekkkelése helyett Xian Smith más taktikát alkalmaz: azelőtt kompromittálja a modemet, mielőtt kibontanák a dobozból.

Ez a módszer is működhet. Az amerikaiak szeretik az elektronikus eszközeiket, és szeretik olcsón megvenni őket. A legtöbb kütyűnket a tengerentúlon gyártják. Smith és az emberei – még mindig nem tudjuk, kikkel dolgozik együtt – olcsóbban árulják az okoshangszóróikat, modemeiket és szervereiket, mint a becsületes gyártók. Smith veszteséggel eladja az olcsó alkatrészeket, kicsit átalakítja őket, és közben kémchipecket ültet beléjük, amiket később aktivál.

Max éjjel-nappal azon dolgozik, hogy tisztán tartsa az ügyfeleink termékeit. Ez azonban nem egyszerű feladat, mert az okoseszközök svédasztala egyre csak növekszik. Az emberek vágynak az okostelefonokra, az okostermosztátokra és az okoshangszórókra.

Ha Max és én nem állítjuk le ezeket az ügyes információkalózkodókat, akkor több millió eszközzel fognak kémkedni a gyanútlan felhasználók után. Aki a kémchipecket irányítja, hozzá tud férni a titkainkhoz, és eladhatja őket annak, aki a legmagasabb árat ajánlja.

Zsarolás. Ipari kémkedés. Hadititkok. Ha a kenyérpirítónk vagy a kábelmodemünk kémkedik utánunk, akkor már sehol nem vagyunk biztonságban.

– Smith már három hete itt van a városban, és nem mutatja jelét, hogy távozni szeretne – teszi hozzá Max.

– Ez elég hosszú itt-tartózkodás. Kaliforniában több lehetőség kínálkozik. Nem próbált meg üzletet kötni a barátnőnkkel, Alexszel, ugye?

Max megcsóválja a fejét.

– De csak azért, mert Alex a mi technológiánk segítségével átvilágít minden egyes alaplapot, hogy kiszűrje az esetleges dizájnhibákat vagy módosításokat. És erről figyelmeztette is Smitht.

– Ami azt jelenti, hogy még mindig nem áll rendelkezésünkre a szükséges bizonyíték – jegyzem meg, majd felemelem a whiskey-s poharamat, és belélegzem az ital diós-karamellás illatát.

– Egyelőre nem – vallja be Max. – Alex termékei biztonságosak. De Smithnek sok más ügyfele van, és közülük bármelyik beépítheti a kompromittált hardvert. Ezért most átnézem az ügyfélkörét.

– És azt hogy csinálod?

– Folyamatos megfigyeléssel. És képzeled, épp most fedeztem fel egy új ügyfelét. Alaplapokat gyárt autók navigációs rendszeréhez. És némelyikük kompromittált.

– A fenébe! – felelem vontatottan. – Az autógyártók kiszervezik más cégeknek a műszerfal-technológiát. És az emberek nem figyelnek arra, hogy miről beszélgetnek az autójukban. Ha valaki hozzáfér az ott elhangzottakhoz...

– Pontosan. És tippelj, ki gyártotta ezeket a hibás alaplapokat. Mr. Smith.

– Rendben. Szép munka. De hogy jövök én a képbe?

Lassan kortyolom a whiskey-t, mert észnél kell lennem. Amikor legutoljára hagytam, hogy leitasson, ötezer dollárt vesztettem ostáblán.

– Szóval egyrésről Smith szokatlanul hosszú ideig van itt, a városban. Ez már önmagában furcsa. Ezzel egy időben egy darkwebes hekkerfórumon egy nagyon érdekes beszélgetés folyik. Olvastál arról a három hekkerről, akiket megmérgezték?

– Persze. Ennyire még soha nem fordult fel a gyomrom egy hekkerekről szóló hír kapcsán.

A pusztá gondolatától is kiráz a hideg. Két kontinensen három férfit gyilkoltak meg egy idegméregre hasonlító anyaggal. Az asztaluknál ülve haltak meg... vagy az asztal mellett a földön vergődve.

– Valaki kérkedik ezekkel a gyilkosságokkal. A Vízvezeték-szerelőnek hívja magát, és folyamatosan olyan információkat szivároztat ki, amik nem jelennek meg a médiában. – Max felnéz rám a poharából. – És a következő résztől fogod azt gondolni, hogy megőrültem.

– Tényleg? Hallgatlak.

– A Vízvezeték-szerelő itt van New Yorkban, és Xian Smith is itt van.

– Ez lehet véletlen egybeesés – hívom fel rá a figyelmét. New York elég nagy város.

– Még nem fejeztem be. Ennek a véletlen egybeesésnek a harmadik része, hogy egy bizonyos fegyverkereskedő elhagyta Törökországot. Az egyik régi barátunk Langley-ből azt mondta, hogy szerintük *ő is* New Yorkban van.

– Ó! – rakom le a poharamat. – Gondolom, úgy érted, hogy nem *akármelyik* fegyverkereskedő van itt Törökországból.

Lassan megcsóválja a fejét.

– Uh, a fenébe!

Csendben ülünk egy darabig, amíg feldolgozom a hallottakat. Csak egyetlen embert tudok megnevezni ezen a bolygón, akit Max meg akar ölni. Létezik egy Aga néven ismert fegyverkereskedő, aki megölte Max csapatának néhány tagját.

Beleértve azt a nőt is, akivel Max le akarta élni az életét.

– Azt hiszem, Aga itt van a városban – mondja Max halkán. – És azt hiszem, lemondott a vállról indítható rakétákról a kiberbűnözés kedvéért.

– Max! Mi a...?

– *Tudom*, ez elég nagy ugrás. Tisztában vagyok vele, jó? Nem kell mondanod. De akárki posztol is ezekről a gyilkosságokról, azt állítja, hogy mindhárman egy vörös szalaggal a kezükben haltak meg. Az újságok nem írtak erről a részletről.

Egy pillanatig csak bámulok rá.

– Belátom, eléggé hátborzongató. De nagyon sok szalag van a világon. Lehet, hogy véletlen egybeesés. Vagy valaki utánózni próbálja. Három különböző országban gyilkolták meg őket.

– Tudom – válaszolja a whiskey-jét kortyolva. – De az infók egy New York-i forrásból érkeznek. A Vízvezeték-szerelő Manhattan három különböző pontjáról posztol.

– Tessék? – Ez a sztori percről percre egyre furcsább. – Ki rak ki bizalmas infókat darkwebes csoportokban úgy, hogy *nyomot* hagy maga után?

– Én is ugyanezt kérdezgetem magamtól. Talán egy versenytárs, aki szeretné leleplezni. Vagy esetleg valaki, aki fél valamitől. A Vízvezeték-szerelő folyamatosan mozgásban van. Zsúfolt kávézók nyilvános wifi-jéről posztol. Úgy akarja az emberek tudomására hozni, mit csinál a gyilkos, hogy közben nem fedi fel magát. Én pedig azt akarom, hogy találj meg nekem.

– Ó! – sóhajtok, mert végre elérkeztünk ahhoz a részhez, hogy mi lesz az én feladatom az ügygel kapcsolatban. – Azt akarod, hogy találjam meg a Vízvezeték-szerelőt, hogy beszélgethess vele egy kicsit.

– Bingo – válaszolja, és belekortyol az italába.

– Rendben. Persze. Megkeresem az informátorodat. Bár nem tudom, mit fogsz csinálni, ha megvan.

– Csak beszélgetni fogunk – feleli. – Már ha hajlandó rá.

Jaj.

– Légy óvatos, Max. Ne veszítsd el az eszed. Tudom, hogy Aga fontos számodra. Te viszont számunkra vagy fontos. Úgyhogy szeretném, ha elővigyázatos lennél.

Oldalra biccentett fejjel néz rám.

– Köszönöm, Gunn. Nagyra értékelem. Tudom, hogy azt gondolod, szélmalomharcot vívok. De ki kell derítenem, mi folyik itt.

– Persze. Mivel kezdjem a munkát?

– Holnap délelőtt körülbelül fél tízkor fogsz kezdeni, miután lement a reggeli kávéroham.

– Találjak üres asztalt az egyik helyen, amit a slendrián hekkered szeret?

– Nem egészen.

Egy fényképet csúsztat felém a dohányzóasztalon. Egy kirakat látható rajta Posy pitézője felirattal.

Az egész testem megbizsereg.

– Érdekes név.

Bár biztosan rengeteg nőt hívnak Posynak New Yorkban. Valószínűleg több ezret.

– Ugye? És nézd a *Munkatársat keresünk* táblát az ablakban. Tizenöt dolcsit fizetnek óránként. Nagy szükségük van egy baristára.

Hangosan felnevetek.

– Ezt nem gondolod komolyan! Még csak nem is kávézom. Esélytelen, hogy felvegyenek.

– Gondolj arra, milyen könnyű lesz figyelni a vendégeket a pult mögül, Gunn. Lesz ürügyed megbámulni mindenkit, aki belép az ajtón. A hekker a posztjai felét ezen a helyen rakja ki.

– Nem fognak felvenni! És elég szemétség két hétre munkába állni, aztán meg lelépni.

Max megvonja a vállát.

– Majd keres a nő valaki mást.

– Nő? – kérdezem, és újra bizsergést érzek. *Posy pitézője*. Valószínűleg csak véletlen egybeesés.

Max belenyúl a mappájába, és átad nekem egy fényképet, amin egy gyönyörű nő látható. Épp egy vendégnek nyújt oda egy tányért a pult fölött. Közben mosolyog. Mindig megőrültem attól a mosolytól. Annyira akartam őt.

De mindössze egyetlen csókot kaptam tőle. Aztán meg egy rakás problémát.

Felmordulok, aztán visszatolom a képet Maxnek.

– Nem. Ezt nem gondolhatod komolyan.

Elrakja a képet. Aztán csak hátradől és figyel.

– Tényleg azt gondolod, hogy majd az ő pitézőjében fogok munkára jelentkezni? Ez hülyeség.

Max csak vár.

– Nem tudom megcsinálni. Utál engem. És figyelembe véve, hogyan végződtek a dolgok, az érzés kölcsönös.

Max belekortyol az italába.

– Biztos, hogy *nem* akarja az én képemet nézni mindennap. És nincs szüksége egy inkompetens baristára. Úgy értem... azért biztosan meg tudnám tanulni, hogyan kell kávé készíteni. Mennyire lehet nehéz? De nem ez a lényeg. Nem akarok órákon át állni egy pítézőben csak azért, hogy utánajárj ennek a hülye információnak, amit valami dark webes fórumról szereztél. Még akkor sem, ha az elkövető túl sokat tud a... – nyelek egyet – gyilkosságsorozatról.

A borzalmas gyilkosságokról.

Egy erőszakos bűnöző arra használja Posy Paxton üzletét, hogy gyilkosságokról dicsekedjen? *A francba!* Posy erre nincs felkészülve. Pont annyira vérszomjas, mint egy kiscica.

Beletörődve felsóhajtok.

Max nézi, ahogy próbálok mindent feldolgozni.

– Tudtam, hogy meg fogsz majd érteni. Kedvelted ezt a lányt.

– Nem – hazudom. – Jó, rendben. És akkor mi van, ha igen? Fiatal voltam, és hülye.

Az isten szerelmére, tizenöt évvel ezelőtt történt. A Paxton'sben dolgoztam – a családjuk menő, külvárosi éttermében – bárpultosként. Posy az utolsó főiskolai évem előtti nyáron tűnt fel. Az volt életemben az első alkalom, hogy úgy éreztem magam egy lány láttán, mintha villám csapott volna belém. Ragyogó, okos tekintete volt. A mosolya pedig váratlan dolgokat művelt a testemmel. Minden alkalommal, amikor besétált a helyiségbe, ahol éppen voltam, felgyorsult a szívverésem, és a testemet előntötte a forróság.

Még az sem érdekelt, hogy borzasztó bárpultos volt. Amikor rám mosolygott, azonnal megbocsátottam neki a hozzá nem értését. A pokolba, azt hiszem, élveztem az egészet. Mert sokat kellett segítenem Posynak, hogy el tudja végezni a munkáját. Sok mindenre megtanítottam annak ellenére, hogy a bármenedzser pozícióért versenyeztünk.

Én azonban nem izgultam annyira, mert tizenhat éves koromtól kezdve emelkedtem a Paxton's számlálráján. Tízszor többet tudtam nála. És ezzel

viccelődtem is. De még ha a számmal azt mondtam is, hogy „*ezt nevezed te margaritának?*”, a szívem azt mondta, „*bebújnál az ágyamba?*”.

Ő is így érzett. Nyár végén pedig elcsattant köztünk a legőrjítőbb csók. Utána a fellegekben jártam, úgy éreztem magam, mint aki épp most nyert egy autót egy show-műsorban.

Egészen másnapig, amikor kirúgatott.

Kiderült Posyról, hogy ugyanolyan könnyörtelen gazdag gyerek, mint akiket egész kamaszkoromban el akartam kerülni. És azt hiszem, még most is fáj, mert inkább kúsznék végig egy szennyvízcsatornán, mintsem neki dolgozzam.

– Van egy ötletem – mondom Maxnek. – Nem kell ott dolgoznom. Elég, ha csak ott lebzselek.

– A korábbi riválisod üzletében. Mert az egyáltalán nem lenne furcsa – válaszolja Max mosolyogva.

A picsába!

2

POSY

– Beállítottad a sütő időzítőjét? – kérdezem Ginnytől, aki konyhai kisegítőként dolgozik nálam.

A húgom a szemét forgatja.

– Aha. Negyvenkét percre. Pont ahogyan már *háromszor* elmondtad.

– Pompás – válaszolom nyugodtan. Szeretem a húgomat. Bármit megtennék Ginnyért és az ötéves kisleányért. De egyikőnk sincs odáig ettől a helyzettől. Én emberhiánnyal küzdök, Ginny pedig le van égve. Úgyhogy szükségünk van egymásra.

Sajnos múlt héten két teljes tepsis süteményt égetett oda. Az árresek elég szűkek itt anélkül is, hogy kidobnák az ablakon hatvandollárnyi alapanyagot meg kétórányi munkabért.

Délután két óra van, ami azt jelenti, hogy már tíz órája sütök. Elkészítettem száz süteményt reggelire, száz húsos pitét és harminc normál méretű pitét. Már az utolsókat rúgom, de záróra csak két óra múlva lesz.

Ha kávézót nyit az ember, az rengeteg kemény munkával és kockázattal jár. Tudtam, hogy így lesz. Egész életemben azt néztem, hogyan működik a vendéglátóipar. Úgy nyitottam meg Posy pitézőjét, hogy minden nehézséggel tisztában voltam. Új kihívásra volt szükségem, miután elváltam, az irodai munkámban pedig kiégtem.

És meg is találtam azt a kihívást. Már most elég jól megy az üzlet. A hely általában zsúfolásig megtelik. A manhattani vendégeim hajlandóak hat dollárt fizetni a gourmet gyümölcsös pitém egyetlen szeletéért, vagy kilenc dollárt egy húsospite-szeletért. Majdnem mindennap eladjuk az összes árunkat.

Ugyanakkor a költségeim is magasak. A gourmet-összetevők egy vagythonba kerülnek. És soha nincs elég alkalmazottam. Rendkívül szuper embereim voltak, amíg Lily, a cukrászsegédem bele nem szeretett Keishába, a baristámba. Minden jól ment addig, amíg úgy nem döntöttek, hogy maguk mögött hagyják a városi életet, és inkább egy milliárdos jachtján kezdenek el dolgozni. Egy nap alatt két kiváló munkaeőrt veszítettem el.

Ez egy hónappal ezelőtt történt, és azóta is küzdelemmel telnek a napjaim. Először is úgy gondolok a Posy pitézőjére mint egy családra. Ezért fáj, hogy elveszítettem Lilyt és Keishát. Azóta már három embert vettem fel és rúgtam ki. Ez is fájdalmat okozott, mert olyan volt, mintha családtagokat rúgtam volna ki.

De egyikük lopott tőlem, a másik kettő pedig krónikus késő volt. Ennyit arról a bizonyos családról.

– Hol van Jerry? – kérdezem Ginnyt, aki épp lisztet mér ki a holnapi első adag süteményhez.

– Hátul – válaszolja. – Gondolom, e-cigit szív.

– Nem is! – kiált Jerry az előajtó mögül. – Képregényt olvasok a táblán.

Jerry soha nem hazudik nekem.

– Jerry, drágám, ideje rendbe tenni a konyhát. Majd olvashatod a képregényt négy után, jó?

– Rendben, Posy!

Kitárol a hátsó ajtó, és megjelenik Jerry, széles mosollyal az arcán. A fiú Down-szindrómás, és egy olyan program keretén belül alkalmazom, amely összeköti a különleges kihívásokkal küzdő embereket az őket alkalmazni tudó üzletekkel. Mindennap délután egyre jön, hogy feltöltse a

szalvétatartókat és kihelyezze a csészéket, illetve elmosogasson. Ő a legkedvesebb ember, akivel valaha is találkoztam, és életem egyik legszerencsésebb napja volt, amikor úgy döntöttem, adok neki egy esélyt az üzletemben. Viszont könnyen elveszíti a figyelmét. Egyetlen nap sem telik el anélkül, hogy ne hagyná ott a koszos edényekkel teli mosogatót, hogy olvassa kicsit a képregényeit.

Ez az ára annak, hogy Jerryvel dolgozom. Mindenkinek vannak hibái, nem igaz? Pontosan úgy, mint egy igazi családban.

– Posy! – kiált Teagan a pénztár mögül.

Afranca!

– Menned kell? – kiáltok vissza.

Teagan szintén cukrász. Világklasszis fánkokat készít, amelyekkel kiegészítem a reggeli kínálatomat. De mivel óriási szükségem van a segítségre, és mivel Teagan szereti a méregdrága cipőket, rábeszéltem, hogy átmenetileg napi néhány órát dolgozzon a kasszájánál is.

– Tizenöt perc múlva indulok – feleli. – De van itt valaki, aki a barista állás iránt érdeklődik.

– Komolyan? – kiáltok fel, majd gyorsan lerakom a kezemben lévő fém keverőtálat, és megtörlöm a kezemet. – Ne engedd elmenni! Mindjárt megyek! *Ginny*, figyelj a sütő időzítőjére!

– Igenis, mester – válaszolja. A szarkazmusát figyelmen kívül hagyva és reménnyel telve kirohanok a konyhából.

Amikor odaérek a kasszához, hirtelen megtorpanok. Jól van, valaki ott áll a pult mellett. Egy nőre számítottam, ő viszont nem az. Hanem egy férfi. Háttal áll nekem, mert az arany keretes táblára krétával kiírt menüt olvassa éppen. Így még nem látom teljes egészében.

De vannak olyan emberek, akik már hátulról is mély benyomást tesznek az emberre, és ez az úriember pont ilyen. Először a magabiztos testtartása tűnik fel. Egyenes háttal áll, leeresztett vállakkal. Mintha készen állna a világ meghódítására.

És igen, ott van a fantasztikus feneke is. Általában nem szoktam meg-
nézni a férfiak fenekét, de az övé rendkívül izmosnak tűnik. A szűk fazonú
farmere feszül a kidolgozott combján és a tökéletes hátsóján.

A felsőteste ugyanilyen ígéretes. A pólója pont megfelelően feszül az iz-
mos hátán és lenyűgöző bicepszén. Szőke hajának végei világosabbak a többi
résznél, mintha az elmúlt pár hónapot a tengerparton töltötte volna. És ami-
kor a markáns álla felém fordul, össze kell szednem magamat. Modortalan
dolog csorgatni a nyálunkat egy jelentkezőre, ugye?

Aztán végre megpillantom az arcát is. Az a szúrós, zöld szem és a kétna-
pos borosta már önmagában elég ahhoz, hogy elcsavarja a nők fejét. Az az
igazság, hogy az enyémet is elcsavarta. Mert *ismerem* ezt az arcot, még ha
tizenöt éve nem is láttam. Azt hiszem, nem kellene csodálkoznom azon,
hogy Gunnar Scott még mindig döglesztően jó pasi.

*Ó, te jó ég! – kiáltanak a hormonjaim. – Nem voltunk felkészülve arra,
hogy újra találkozni fogunk!*

Végignézek magamon. Piszkos kötény. *Pipa*. Liszt a pólómon. *Pipa*.
Ócska farmer és elnyűtt tornacipő. *Pipa és pipa*.

Ez annyira tipikus, mert Gunnar Scott *az* a pasi... aki megtanította ne-
kem, hogy a vágynak micsoda ereje lehet. Az első férfi, akinek hatására min-
dig elöntöttek a hormonok, csupán annyitól, hogy belépett a helyiségbe.

De egymás riválisai voltunk. Egy egész nyarat töltöttünk azzal a Pax-
ton's bár és étteremben, hogy igyekeztünk lenyomni a másikat. Mindket-
ten azt a munkát akartuk, ami jogosan az enyém volt. De a hülye apám ver-
senyeztetett érte.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer az apám, aki megörökölte a Pax-
ton'st az apjától, aki szintén az apjától örökölte az éttermet. Borzasztóan be-
akartam bizonyítani, hogy tovább tudom vinni ezt a családi hagyományt.
A lelkemet is kidolgoztam azon a nyáron, hogy lenyűgözzem az apámat,
és megkapjam a munkát.

Gunnar Scott azonban vérszomjas versenytársnak bizonyult. Még a hí-
zelgést is bevetette, hogy elterelje a figyelmemet. És működött is a dolog.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Akárhányszor rám nézett azzal a hűvös, zöld szemével, teljesen elvesztettem a fejemet. Csak annyit kellett mondania, hogy „szépen szeletelted fel a citromot”, és már el is olvadtam. Az éltetett, hogy néztem, ahogy magabiztosan járkál fel-alá a bárban, és közben keveri az italokat, meg beszélget a törzsvendégekkel. Vagy amikor a lime-ok szeletelése közben megfeszült az alkarja...

Hát igen, sosem kellett sok ahhoz, hogy elterelje a figyelmemet. És lehet, hogy semmi sem változott azóta, mert Gunnar váratlan felbukkanása megszüntette az agyműködésemet. Ahelyett, hogy magabiztos tulajdonosként viselkednék, úgy nézek rá, mint egy riadt kisnyuszi.

– Posy – szólal meg a túlságosan ismerős mély hangján. – Jó újra látni.

Nyelek egyet. A jó elég furcsa szóválasztás. Sosem voltunk túl kedvesek egymással. A végtelen rajongásomat mindig hűvös magatartással rejtettem el. Vagy legalábbis próbáltam. Ő pedig a túlzottan magabiztos macsó volt, aki azt gondolta magáról, hogy mindent tud a bárpultos munkáról. Én persze mindig mindennel vitatkoztam.

Bármikor, amikor taktikát váltott – flörtölt velem, ahelyett, hogy a földbe döngölt volna –, egy fecsegő kis hülye lett belőlem.

– Pitét szeretnél venni? – tör ki belőlem hirtelen.

Ó, te jó ég! – Kiáltanak megint a hormonjaim. – *Harmincnégy évesek vagyunk, de még mindig ugyanott tartunk.*

– Nem, bár hallottam, hogy itt kiváló.

Gyönyörű a mosolya. Ettől a mosolytól minden nő több borravalót dobott be az üvegbe a bárpultnál. Régebben azt gondoltam, hogy ez a sármőr mosolya.

– A barista állás miatt jöttem – jelenti ki, és lerakja a mappáját a pultra. – Kitöltöttem a jelentkezési lapot.

Szent szar.

– Tessék? Az nem lehet. Te nem lehetsz *barista*.

Ez az ember kitűnő tanuló volt a Columbián. És könyörtelen volt. Azt feltételeztem volna róla, hogy egy céget vezet. Vagy egy kisebb országot.